

Wahyu bab Gusti Yesus Kristus - Nomer Siji

Winih-Winih Wahyu: Mbabar Permadani Kenabian saka Pasemon nganti Pepènget Pungkasan

Jeff Pippenger

2023-07-29

Amérika Sarékat kanthi cetha diidentifikasi ing Kitab Suci. Ana sawetara pérangan Kitab Suci sing kanthi mligi ngenali Amérika Sarékat ing pungkasaning jagad. Ing Wahyu pasal telulas, Amérika Sarékat iku kéwan nomer loro, utawa kéwan sungu loro sing metu saka bumi lan nglarang saindenging jagad supaya ora bisa tuku utawa adol—kajaba yèn padha nduwèni tandha kéwan iku.

Aku banjur ndeleng kéwan liya munggah saka bumi; lan dhèwèké duwé sungu loro kaya cempé wedhus, nanging gunemané kaya naga. Lan dhèwèké nindakaké sakèhé pangwasané kéwan kang kapisan ana ing ngarsané, lan ndadèkaké bumi lan wong-wong kang manggon ana ing kono nyembah marang kéwan kang kapisan, kang tatu sing matèni iku wus mari. Lan dhèwèké nindakaké pratandha-pratandha gedhé, nganti bisa ndadèkaké geni tumurun saka swarga menyang bumi ana ing ngarsané manungsa, lan ngapusi wong-wong kang manggon ing bumi lumantar pratandha-pratandha kang diparingaké kuwasa kanggo ditindakaké ana ing ngarsané kéwan mau; kanthi ngandika marang wong-wong kang manggon ing bumi, supaya padha gawé reca kanggo kéwan kang kena tatu dening pedhang, nanging tetep urip. Lan dhèwèké kaparingi kuwasa kanggo maringi napas marang reca kéwan mau, supaya reca kéwan mau bisa guneman lan uga ndadèkaké sapa waé kang ora gelem nyembah reca kéwan mau dipatèni. Lan dhèwèké ndadèkaké kabèh wong, cilik lan gedhé, sugih lan mlarat, wong bébas lan kawula, padha nampani tandha ing tangan tengené utawa ing bathuké; lan supaya ora ana wong siji waé kang bisa tuku utawa adol, kajaba wong kang nduwèni tandha mau, utawa jenengé kéwan mau, utawa wilangan jenengé.

Iki kawicaksanan. Sing sapa nduwèni pangerten, cacahen wilanganing kéwan iku: awit iku wilanganing manungsa; lan wilangané nem atus suwidak enem. Wahyu 13:11–18.

Ana pitung ciri kenabian utama ing pethikan iki kang gegandhèngan karo kéwan saka bumi kang sungu loro. Dhèwèké nindakaké pangwasané kéwan sing ndhisiki dhèwèké; dhèwèké njalari saben wong ing donya nyembah marang kéwan sing ana sadurungé dhèwèké; dhèwèké nindakaké pratandha-pratandha gedhé kang katon déning kabèh wong; dhèwèké nasaraké sakabèhé donya lan mrentah donya supaya gawé reca kéwan sing ana sadurungé dhèwèké; dhèwèké maringi urip marang reca kéwan mau lan reca iku banjur guneman; dhèwèké meksa, kanthi paukuman pati, sakabèhé donya supaya nyembah marang reca kanggo kéwan mau; lan dhèwèké meksa sakabèhé donya supaya nampa tenger mau ana ing bathuk utawa tangan, sarta nglarang tuku lan adol tumrap wong-wong sing ora duwé tenger, asmane, utawa cacahé kéwan mau.

Pakaryan pangapusan kang kalakon déning kéwan galak sing metu “saka ing bumi” ing ayat sewelas iku mengkonono ngapusi lan kuwatané, nganti “ngapusi wong-wong kang manggon ing bumi.” Donya kabèh bakal kapusan déning Amérikah Sarékat. Tegesé, kajaba pasamuwané Allah—sakabèhé donya bakal kapusan supaya nampa tandha antikristus. Kadadéan-kadadéan sunnat sing ndhisiki pangapusan sa-donya iki wis wiwit lumaku.

Ana carita-carita saka Kitab Suci sing wis dingerteni déning akèh wong, senajan mung ing tataran sing lumrah. Akèh-akèhé wis tau krungu bab pasamuwan antarané Musa lan Firaun, Daniel lan Nebukadnezar, utawa Yésus lan Pilatus. Wong-wong ngerti carita-carita Kitab Suci iki kanthi tingkat pangerten sing béda-béda, nanging ora mesthi nyumurupi yèn wangsit Kitab Suci kanthi langsung lan kanthi cetha banget ngenali raja-raja lan karajan-karajan. Mesthi mangkonono kahanané tumrap Musa, Daniel, lan Kristus. Mesir, Babil, lan Roma kabèh wus kasebut kanthi cetha ana ing wangsit Kitab Suci sadurungé sajarah kelakon nalika karajan-karajané masing-masing netepi ramalan-ramalan ngenani karajané dhéwé-dhéwé. Gusti Allah ora tau owah.

Amarga Ingsun iki Pangeran Yehuwah, Ingsun ora owah; mulane sira, para putraning Yakub, ora sirna. Maleakhi 3:6.

Yesus Kristus tetep padha, wingi lan dina iki lan ing salawas-lawase. Ibrani 13:8.

Kasunyatan menawa Allah ora nate owah maringi kita kalodhangan kanggo ngetrapaké sawatara logika prasaja tumrap panggatosan kita bab kéwan bumi mawa sungu loro ing Wahyu telulas. Amarga kita sumurup manawa Allah sampun maringakaké ramalan-ramalan kang kanthi langsung ngenali karajan-karajan Mesir, Babilon, lan Roma nalika saben-saben mau sesambungan kaliyan pasamuwané Allah lan nganiaya, kita saged netepaké sawatara kasunyatan ngenani kéwan bumi ing Wahyu telulas. Kéwan bumi punika, kados dene Mesir, Babilon, lan Roma, badhé kanthi langsung dipunidentifikasi ing nubuatan Kitab Suci sadèrènging sajarah nalika ramalan ngenani bangsa punika kalampahan. Kawula ngandika bilih kita saged netepaké kasunyatan punika adhedhasar satunggaling paugeran Kitab Suci ingkang prasaja nanging wigati. Paugeran punika nandhesakaké bilih kayektèn dipunteguhaké adhedhasar paseksèné wong loro.

Miturut tuturé wong loro utawa wong telu minangka seksi, wong kang pantes dipatèni iku kudu dipatèni; nanging miturut tuturé wong siji minangka seksi, dhèwèké aja dipatèni. Pangandharing Torèt 17:6.

Saksi siji ora kena ngadeg nglawan wong marga saka sakehing piala, utawa marga saka dosa apa wae, ing dosa apa wae kang dilakoni; mung manut cecala saka loro saksi, utawa manut cecala saka telu saksi, prakara iku kudu katetepake. Ulangan 19:15.

Iki kaping telune aku teka marang kowé. Kanthi cangkemé wong loro utawa telu dadi seksi, saben tembung bakal diteguhaké. 2 Korinta 13:1.

Aja nampani panggugat marang sawijining pinituwa, kejaba ana ing ngarepe loro utawa telu seksi. 1 Timotius 5:19.

Ramalan Kitab Suci wis ngramal karuntuhan Mesir kuna nalika Allah ngadhepi Firaun Mesir sing mbrontak. Ramalan Kitab Suci wis ngramal munggah lan rubuhe Babil kuna, nalika uga ngadhepi para raja Babil sing mbrontak. Ramalan Kitab Suci wis ngramal munggah lan rubuheré kakaisaran Roma kapir lan netepaké sarta ngadhepi para wakil Roma sing rusak budi. Ketetapan watak Allah sing ora tau owah netepaké yèn karajan sing paling wigati kang kasebut ana ing sajroning ramalan Kitab Suci—kéwan bumi ing Wahyu telulas—mesthi temenan bakal diidentifikasi déning ramalan Kitab Suci.

Nalika ramalan bab kéwan bumi ing Wahyu telulas kalaksanani, pasamuwané Gusti Allah bakal ngadhepi pasulayan karo pimpinan pulitik lan agami saka kéwan bumi mau, kaya sing digambaraké kanthi nabi déning Musa, Daniel, lan Kristus. Peran profetik Amerika Sarékat ing pungkasaning jagad iku dadi salah siji pokok utama ing ramalan Kitab Suci. Nalika kita ngrembakakaké katrangan Kitab Suci sing ngenali perané Amerika Sarékat ing ramalan Kitab Suci, kita bakal migunakaké paugeran-paugeran sing kapanggih ana ing sajroning Kitab Suci, awit Sabdaning Allah ora mbutuhaké tetembungan teges saka manungsa. Israèl kuna kaparingan paugeran upacara, paugeran kaséhatan, sepuluh paugeran moral, paugeran tetanèn, lan sapituruté. Gusti Allah iku tertib.

Samubarang kudu katindakake kanthi pantes lan tertib. 1 Korinta 14:40.

Cathetan Kitab Suci ora maringi paseksi siji waé sing nedahaké yèn ana wong bakal nampa berkah mung amarga nglirwakaké pranatan-pranatan sing kaparingaké déning Allah. Sapa kang bisa ngarep-arep bakal diberkahi manawa dhèwèké nglirwakaké pranatan-pranatan tafsir kenabian sing ditetepaké ana ing lan déning Kitab Suci kanggo ancas panaliten bab kenabian?

Ayo saiki, lan sumangga kita padha rembugan bebarengan, mangkono pangandikane Pangeran: sanadyan dosa-dosamu abang kaya kirmizi, bakal dadi putih kaya salju; sanadyan abang kaya layung, bakal dadi kaya wulu wedhus. Yesaya 1:18.

Nalika kita migunakaké paugeran-paugeran Kitab Suci, kita bakal ngidinaké Kitab Suci netepaké lan mbeneraké apa paugeran-paugeran mau sejati utawa palsu. Kaya déné kabèh rupa-rupa paugerané Allah, tansah ana tironé Iblis tumrap paugeran-paugeran iku. Mulané, dadi sawijining kabutuhan yèn nalika sawijing paugeran dipigunakaké kanggo netepaké sawijining kayektèn, kayektèn kang diidhèntifikasi mau lan paugeran kang dipigunakaké iku loro-loroné kudu diuji.

Para kekasih, aja pracaya marang saben roh, nanging ujinen roh-roh iku apa saka Gusti Allah; awit akeh nabi palsu wis metu menyang jagad. 1 Yohanes 4:1.

Tujuan liyané, saliyané ngenali kalungguhan profetik Amerika Serikat ing panaliten iki, yaiku ngenali pesen rahasia saka kitab Wahyu sing disingitaké déning Gusti Yesus nganti tekaning generasi iki.

Bab-bab kang kapingidhan iku kagungane Pangeran Yehuwah, Allah kita; nanging prakara-prakara kang kapratelakaké iku kagungane kita lan anak-putu kita ing

salawas-lawase, supaya kita padha nindakaké sakehing pangandikaing angger-angger Toret iki. Pangandharing Toret 29:29.

Rahasia-rahasia profètis Allah kang kawedharaké iku kagungan ancas supaya wong-wong kang nampa rahasia iku bisa netepi angger-anggeré. Manungsa mung bisa netepi angger-anggeré menawa iku katulis ana ing atiné. Rahasia kang lagi kabukak segelé ana ing kitab Wahyu iku minangka pérangan saka prosèsing Roh Suci nulis angger-anggeré Allah ana ing batin lan atiné kita. Rahasia kang kabukak marang umaté Allah, nalika lan manawa ditampani kanthi pracaya, netepaké prejanjian anyar.

Lah, bakal tumeka dina-dina, mangkono pangandikane Pangeran, yèn Ingsun bakal damel prasetyan anyar karo brayat Israèl lan karo brayat Yéhuda: ora kaya prasetyan kang wus Ingsun damel karo para leluhuré nalika Ingsun nyepeng tangané kanggo nuntun metu saka tanah Mesir; prasetyan-Ingsun iku padha dilanggar déning wong-wong mau, sanadyan Ingsun dadi bojoné, mangkono pangandikane Pangeran: Nanging iki kang bakal dadi prasetyan kang bakal Ingsun damel karo brayat Israèl; sawisé dina-dina iku, mangkono pangandikane Pangeran, angger-angger-Ingsun bakal Ingsun tancepaké ana ing batinédhéwé, lan bakal Ingsun tulis ana ing atiné; lan Ingsun bakal dadi Allahé, lan wong-wong mau bakal dadi umat-Ingsun. Yeremia 31:31–33.

“Ing dina-dina pungkasan sajarah bumi iki, prejanjianing Allah karo umat-Né kang netepi pepakon-pangandikané bakal dianyari manèh.” Review and Herald, 26 Fèbruari 1914.

Wahyu 1:1–3 Pesen Pepeling Pungkasan:

Wahyu saka Gusti Yesus Kristus, kang diparingake Gusti Allah marang Panjenengane, supaya dipratelakake marang para abdine bab prekara-prekara kang enggal bakal kalakon; lan Panjenengane ngutus sarta nyantosakake iku lumantar malaekate marang abdi Panjenengane, yaiku Yokanan: kang wus maringi paseksi bab pangandikane Gusti Allah, lan bab paseksene Gusti Yesus Kristus, sarta bab sakehing prekara kang wus didelengé. Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokake pangandikaning ramalan iki, sarta ngugemi prekara-prekara kang katulis ana ing kono: amarga wektune wus cedhak. Wahyu 1:1–3.

Telu ayat kapisan saka Wahyu pasal siji negesake manawa “Wahyué Gusti Yésus Kristus” iku pesen pungkasan kanggo manungsa. Cetha menawa iku sawijining pesen, amarga “Wahyué Gusti Yésus Kristus” diparingake marang Panjenengané déning Sang Rama ing Swarga kanggo nduduhaké marang para abdiné apa sing “enggal kudu kelakon.”

Kita dipun dhawuhi supados nimbang bilih “Roh Suci sampun mekaten mbentuk prakawis-prakawis punika, wonten ing peparinging wangsit” lan ugi “wonten ing prastawa-prastawa ingkang kagambaraken.”

“Roh Suci sampun makaten ngatur samukawis, inggih wonten ing panyukmanipun wangsit lan ugi wonten ing prastawa-prastawa ingkang dipun-gambaraken, satemah mulang bilih piranti manungsa kedah dipun-singkiraken saking pandelengan, kaumpet

wonten ing Sang Kristus, lan bilih Pangéran Allahipun swarga saha angger-anggeripun kedah dipun-luhuraken. Wacanen kitab Daniel. Élinga malih, titik demi titik, sajarah karajan-karajan ingkang wonten ngriku dipun-wakili.” Testimonies to Ministers, 112.

“Prastawa-prastawa kang digambarake” sarta uga “pawènèhing weca” ing telung ayat kapisaning Wahyu bab siji kanthi mligi njlentrehake tata cara lumampahing proses sethithik mbaka sethithik kepriyé Gusti Allah ngandika marang manungsa, lan uga netepake manawa pawarta kang disampekake iku sinebut “Wahyunipun Yesus Kristus.”

Gusti Yesus Kristus lajeng nindakaké kalih prakawis tumrap pawarta ingkang Panjenenganipun tampi saking Allah. Panjenenganipun ngutus pawarta punika lumantar malaékatipun, lan Panjenenganipun ugi nélakaké pawarta punika lumantar malaékat punika. Malaékatipun lajeng nggawa pawarta punika dhateng nabi Yohanes, ingkang nyeratipun, lan ngirimaken dhateng pasamuwan-pasamuwan kagem panjenengan lan kula. Tigang ayat ingkang kapisan punika “kawangun mekaten” déning “Roh Suci” supados nekanaken ing salebeting wekdal ingkang sami, “pawarta” punika lan “proses komunikasi” ingkang kalebet wonten ing pangaturaning pawarta punika.

Telung ayat sing kita rembag iki ngaturaké pekabaran pungkasan marang manungsa, nanging ora mung minangka pekabaran pungkasan waé—luwih wigati manèh, telung ayat iki makili pekabaran “bebaya” pungkasan marang planit bumi. Sipat “bebaya” saka pekabaran iku katandhani nalika ana golongan wong kang kasebut minangka “begja” merga wis maca, ngrungokaké, lan netepi “prakara-prakara kang katulis ana ing jeroné.” Ana sawijiné golongan wong kang ora bakal maca, utawa ngrungokaké, marang bebaya kang digambaraké minangka “Wahyu Yesus Kristus”. Ora mungkin wong-wong mau oleh kabegjan. Cetha yèn manawa ana golongan kang oleh kabegjan amarga maca, ngrungokaké, lan netepi prakara-prakara kang katulis iku, mula ana uga golongan kang ora oleh kabegjan. Apa sawijiné wong bakal maca, ngrungokaké, lan netepi pekabaran saka Wahyu Yesus Kristus? Manawa mangkono, dhèwèké bakal begja; manawa ora, dhèwèké bakal kena ipat-ipat.

“Pangandikané nabi: ‘Rahayu wong sing maca’—ana wong-wong kang ora gelem maca; berkah iku dudu kanggo wong-wong mau. ‘Lan wong-wong kang krungu’—ana uga sawatara wong kang ora gelem ngrungu apa-apa bab gegayutan karo ramalan-ramalan; berkah iku dudu kanggo golongan iki. ‘Lan netepi samubarang kang katulis ana ing kono’—akeh wong ora gelem nggatekake pepeling lan piwulang kang kinandhut ing kitab Wahyu; ora ana siji waé saka wong-wong iki kang bisa ngakoni berkah kang wis dijanjèkaké. Kabeh wong kang moyoki pokok-pokok wulangan saka ramalan lan ngguyuake pralambang-pralambang kang kanthi khidmat diparingaké ing kéné, kabeh wong kang ora gelem mbeneraké uripé lan nyawisaké awaké kanggo rawuhé Putraning Manungsa, ora bakal oleh berkah.” The Great Controversy, 341.

Ungkapan “wektuné wis cedhak” ing ayat katelu negesaké yèn ana sawijining wektu tartamtu nalika pesen pepèling pungkasan tekan ing sajarah. “Wektuné,”—(wektu tartamtu) “wis cedhak.” Sawijining wektu tartamtu bakal enggal tekan, awit wis cedhak,

lan umaté Allah (kang dipralambangaké déning Yohanes) mangertèni pesen iku sadurungé “wektu” mau teka. Yohanes nyerat kitab Wahyu watara pungkasan abad kapisan, nanging ayat-ayat iki negesaké yèn bakal ana sawijining titik ing sajarah suwé sawisé taun 100, nalika pesen pepèling pungkasan bakal dipratelakaké. Nalika “wektu” iku “wis cedhak,” pesen kang nétélakaké “prakara-prakara kang kudu enggal kalakon” bakal kapangandikakaké marang para abdiné Allah.

Ing seri artikel iki, Kitab Suci lan tulisan-tulisan Ellen White bakal dipigunakaké minangka wewenang kanggo nyengkuyung panerangane pethikan-pethikan Kitab Suci sing kita kutip.

Kita ugi badhe nyarujuki paugeran-paugeran panfsiran profetik ingkang dipunrakit déning William Miller lan paugeran-paugeran ingkang dipunmangertosi wonten ing kompilasi kanthi irah-irahan Prophetic Keys. Kita ugi badhe migunakaken pasinaon profetik ingkang dipunwastani Habakkuk's Tables.

Kula boten gadhah ancas netepaken saben pranatan ingkang kula ginakaken. Supados cekak, kula namung badhé nyebat kompilasi Prophetic Keys tumrap sinten kemawon ingkang kersa maos bukti pranatan punika kanthi langkung rinci. Lumantar rerangkèn Habakkuk's Tables, kula gadhah ancas nedahaken sawetawis paparan ing pundi sawijining prakawis ingkang badhé kula senggol sakedhik, dipunrembag kanthi langkung jero.

Nalika kita nglampahi panaliten tumrap kitab Wahyu, kita nyengkuyung tanggapan umum, nanging kita mung bakal nanggapi masukan kang nyumbang tumrap lumakune panaliten iki. Cakupan rembugan kita bakal nyakup rerangkening presentasi kang saiki lumaku, paugeran-paugeran kenabian kang kita tindakake, lan katrangan kang kapanggih ing Tables Habakkuk.

Pitedahipun Gusti Yesus Kristus, ingkang kaparingaken dening Allah dhateng Panjenenganipun, supados Panjenenganipun nedahaken dhateng para abdinipun prekawis-prekawis ingkang enggal kedah kalampahan; lan Panjenenganipun ngutus malaékatipun sarta mratandhani punika dhateng abdinipun, Yohanes: ingkang maringi paseksi bab pangandikanipun Allah, lan bab paseksinipun Gusti Yesus Kristus, sarta bab samukawis ingkang sampun dipun tingali. Rahayu wong ingkang maos, lan wong-wong ingkang mirengaken pangandika ingkang wonten ing pamedhar wangsit punika, sarta netepi prekawis-prekawis ingkang kaserat wonten ing ngriku; awit wekdalipun sampun celak. Wahyu 1:1-3.

Tembung Yunani kang dipunjarwakaken dados “dipunwratandhani” tegesipun “nedahaken”. Panjenenganipun ngutus pawartos punika lumantar malaekat “Panjenenganipun” lan Panjenenganipun dipunwratandhani lumantar malaekat “Panjenenganipun”. Malaekat “Panjenenganipun” punika Jibril.

“Pangandikané malaékat mau, ‘Aku iki Jibril, kang ngadeg ana ing ngarsané Allah,’ nduduhaké yèn dhèwèké nyekel kalungguhan kang pinunjul pakurmatané ana ing plataran swarga. Nalika dhèwèké rawuh nggawa pawarta marang Daniel, panjenengané ngandika, ‘Ora ana siji waé kang nyengkuyung aku ing prakara-prakara iki, kajaba

Mikhaël [Kristus], Pangéranmu.’ Daniel 10:21. Bab Jibril, Sang Juru Slamet ngandika ana ing Wahyu, matur yèn ‘Panjenengané ngutus lan mratandhani iku lumantar malaékaté marang abdiné Panjenengané, yaiku Yohanes.’ Wahyu 1:1.” The Desire of Ages, 99.

Malaekat Gabriel diutus nggawa pawarta, lan malaekat Gabriel uga makili pawarta iku. Nalika manungsa tekan ing titik sajroning sajarah nalika “wektu wus cedhak” kanggo pawarta pepeling pungkasan diproklamakaké, pawarta pungkasan iku diwakili déning sawijining malaekat. Ing kitab Wahyu, “pawarta-pawarta” asring diwakili minangka para malaekat, lan mesthi waé tembung Yunani sing diterjemahaké dadi “malaekat” ing Wahyu tegesé utusan.

Saben wahyu kayektening Allah sing wus dumugi ing sajarah temtu minangka wahyunipun Yesus Kristus, nanging Wahyunipun Yesus Kristus ing Wahyu bab kapisan punika minangka pepeling pungkasan tumrap manungsa, lan punika kalampahan ing satunggaling wekdal tartamtu ingkang diprayogakaké minangka “wektu.” Ana pérangan sanès ing kitab Wahyu ing pundi Yokanan nyebut bilih “wektu wis cedhak”. Pérangan sanès punika maringi paseksi kapindho kanggé nyobi pratelan wiwitan ingkang sampun kula aturaken bab ayat satunggal ngantos tigang.

Lan dheweke ngandika marang aku, Pangandika iki setya lan temen: lan Pangéran Allahé para nabi suci wis ngutus malaékaté kanggo nduduhaké marang para abdiné prekara-prekara kang enggal kudu kelakon. Lah, Aku teka enggal: rahayu wong kang netepi pangandika-pangandika panuwèné buku iki.

Lan aku, Yokanan, ndeleng samubarang iki, lan krungu. Lan sawisé aku krungu lan ndeleng, aku sujud arep nyembah ana ing ngarepé sikilé malaékat kang wus nduduhaké samubarang iki marang aku.

Banjur ngandika marang aku, “Aja nglakoni mangkono iku; awit aku iki kanca abdimu, lan klebu para sadulurmu, para nabi, lan wong-wong kang netepi pangandikaning kitab iki; sembaha Allah.”

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Aja nyégel pangandikaning wangsit saka kitab iki, awit wektuné wis cedhak. Wong kang ora adil, supaya tetep tumindak ora adil; lan wong kang reged, supaya tetep reged; lan wong kang bener, supaya tetep tumindak bener; lan wong kang suci, supaya tetep suci.” Wahyu 22:6–11.

Ing pungkasaning kitab Wahyu kita manggih prakara kang padha kaya ing wiwitaning Wahyu. Tata cara panyingkapan lan pesen iku maneh kasebut nalika “Pangeran Allah” “utus malaékaté kanggo nduduhaké marang para abdiné prakara-prakara kang enggal kalakon.” Lan sanalika para abdhi kaparingi pirsu pesen kang nandhakaké “prakara-prakara kang enggal kalakon,” Kristus mratelakaké yèn Panjenengané rawuh kanthi énggal. Iki pesen kang ndhisiki rawuhé Kristus kaping pindho, mula dadi pesen pepeling pungkasan—ya iku pesen kang padha pisan, kang kawecakké minangka “Wahyu Gusti Yésus Kristus” ing ayat kapisan bab kapisan. Berkah kang dijanjèkaké ing telung ayat kapisan ing kitab Wahyu

diwedharaké manèh lumantar pangandika, “begja wong kang netepi pangandikaning panuwèn ing kitab iki.”

Ing ayat-ayat punika kita manggihaken sawijining pangrembakaning proses komunikasi ingkang sampun katetepaken wonten ing pasal satunggal, awit kita manggihaken bilih sasampunipun Gabriel ngaturaken pawartos punika dhateng Yohanes, Yohanes dados katelukaken sanget déning pawartos punika, saéngga piyambakipun ngudi nyembah Gabriel, lajeng Gabriel migunakaken kalepatan pamanggihipun Yohanes punika kanggé nedahaken bilih para malaékat swarga, para nabi ing bumi, lan sadaya ingkang netepi pangandika-pangandikaning pawartos punika, punika “abdi kanca” ingkang kedah nyembah Gusti Allah Sang Pencipta, sanès titahipun Allah.

Ayat-ayat iki njlentrehake prastawa lan pekabaran sing padha karo sing lagi kita rembug ing pasal siji. Ayat-ayat iki mbaleni pangandika sing setya lan bener sing nuduhake marang para abdiné Allah apa sing enggal kudu katindakake. Pekabaran iki sapisan manèh dipasang ing konteks proses panyampèné pawarta antarané Allah lan para abdiné. Ing pasal rolikur kita nemokake bukti luwih akèh yèn pekabaran iki iku pekabaran pepènget pungkasan, awit “wektu” sing “wis cedhak” ditandhani dumadi pas sadurungé mangsaning sih-rahmat tumrap manungsa katutup, amarga pangandika yèn “sapa kang ora adil, supaya tetep ora adil: lan sapa kang reged, supaya tetep reged: lan sapa kang bener, supaya tetep bener: lan sapa kang suci, supaya tetep suci,” nandhani panutuping mangsaning sih-rahmat, lan kanthi mangkono nandhani wiwitané pitu pageblug pungkasan, kang sabanjuré dipungkasi déning Rawhipun Kristus kaping kalih.

“Ing wektu iku Mikhaèl bakal jumeneng, Pangéran Agung kang ngadeg mbélani para anaké bangsamu; lan bakal ana mangsa kasangsaran, kang kaya mangkono durung tau ana wiwit ana bangsa nganti tekan wektu iku dhéwé; lan ing wektu iku bangsamu bakal kapitulungan, yaiku saben wong kang katemun katulis ana ing kitab.’ Daniel 12:1.

“Nalika pekabaran malaékat katelu rampung, sih-rahmat ora manèh nyuwunaké tumrap para pedununging bumi kang kaluputan. Umat Allah wis ngrampungaké pagawéané. Wong-wong mau wis nampani ‘udan pungkasan,’ ‘kasagaraning kasantosan saka ngarsané Pangéran,’ lan padha wis kasiyapaké kanggo ngadhepi jam panyoba kang ana ing ngarepé. Para malaékat padha kesusu mrana-mréné ing swarga. Sawijining malaékat kang bali saka bumi ngumumaké yèn pagawéané wis rampung; panyoba pungkasan wis katibakaké marang jagad, lan kabèh wong kang wis mbuktèkaké kasetyané marang pranatan-pranatan ilahi wis nampani ‘meteraining Allah kang gesang.’ Banjur Gusti Yésus mungkasi panyuwun-pangantarané ana ing pasucèn ing dhuwur. Panjenengané ngangkat tangané lan kanthi swara sora ngandika, ‘Wis kalakon;’ lan kabèh bala malaékat nyopot makuthané nalika Panjenengané martakaké wara-wara kang khidmat iki: ‘Sing ora adil, kareben tetep ora adil: lan sing najis, kareben tetep najis: lan sing bener, kareben tetep bener: lan sing suci, kareben tetep suci.’ Wahyu 22:11. Saben perkara wis diputusaké kanggo urip utawa pati.” The Great Controversy, 613.

Ing wiwitaning kitab Wahyu lan ing pungkasaning kitab Wahyu, carita kang padha kaaturake. Kanthi nggabungake loro pethikan iku, kita bisa mangerteni manawa “Wahyu Yesus Kristus” iku pesen pepeling pungkasan marang umat manungsa sadurunge Rawuhipun Kristus kang Kapindho. Pesen iku kanthi pralambang dipratelakake lumantar sawijining malaekat kang rawuh sakdurunge lawanging sih-rahmat katutup. Pesen iku misahake umat manungsa dadi rong golongan adhedhasar apa padha maca, krungu, lan netepi pesen kang dibikak segelé nalika “wektune wus cedhak,”—yaiku sakdurunge lawanging sih-rahmat katutup.

“Nalika kita saya cedhak marang pungkasaning sajarah jagad iki, pamedhar wangsit-pamedhar wangsit kang magepokan karo dina-dina pungkasan luwih-luwih nuntut supaya kita sinaoni. Kitab pungkasan ing Prajanjian Anyar kebak bebener kang kita prelu mangerteni. Iblis wis mrebawani pikirane wong akeh, satemah wong-wong mau seneng nampa alesan apa wae supaya ora ndadekake Kitab Wahyu minangka bab sinauhe.”

Kitab Wahyu, gegayutané karo kitab Daniel, nuntut panaliten kang teliti. Saben guru kang wedi marang Gusti Allah prayoga nimbang kanthi cetha kepriyé supaya bisa mangertèni lan ngaturaké Injil kanthi paling cetha, yaiku Injil kang Juru Slamet kita rawuh piyambak kanggo mratélakaké marang abdiné, Yohanes,—“Wahyu Yesus Kristus, kang diparingaké déning Allah marang Panjenengané, supaya Panjenengané nuduhaké marang para abdiné prakara-prakara kang enggal bakal kalakon.” Aja ana siji waé kang dadi kendhat semangaté sajroning sinau kitab Wahyu awit saka pralambang-pralambangé kang katon mistis. “Manawa ana ing antaramu kang kekurangan kawicaksanan, iku nyuwuna marang Allah, kang maringaké marang sakèhé wong kanthi loma, lan tanpa nyenyamah.” “Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokaké tembung-tembung pamedhar wangsit iki, sarta netepi prakara-prakara kang katulisan ana ing jeroné; awit wektuné wis cedhak.” Kita kudu martakaké marang jagad kabèh kayektèn-kayektèn agung lan khidmat kang kinandhut ing kitab Wahyu. Kayektèn-kayektèn iki kudu mlebu tekan sajroning rancangan-rancangan lan asas-asas pasamuwané Allah piyambak. Kudu ana panaliten kang luwih raket lan luwih temen marang kitab iki, uga panyampèyan kang luwih temen-temen tumrap kayektèn-kayektèn kang kinandhut ana ing jeroné, yaiku kayektèn-kayektèn kang magepokan karo kabèh wong kang urip ing dina-dina wekasan iki. Kabèh wong kang lagi nyawisaké dhiri kanggo kapethuk karo Pangérané kudu ndadèkaké kitab iki minangka bab kang dipelajari kanthi temen-temen lan kanthi pandonga. Kitab iki pancèn trep karo tegesing jenengé,—yaiku sawijining wahyu bab prakara-prakara kang paling wigati kang bakal kelakon ing dina-dina wekasan sajarah bumi iki. Yohanes, awit saka kapitadosané kang setya marang pangandikané Allah lan paseksèné Kristus, dibuwang menyang Pulo Patmos. Nanging pambuwangané iku ora misahaké dhèwèké saka Kristus. Pangéran ngrawuhi abdiné kang setya iku sajroning pambuwangané, lan maringi piwulang marang dhèwèké bab apa kang bakal tumeka marang jagad.

“Piwulang iki banget wigatine tumrap kita; awit kita urip ing dina-dina pungkasan sajarahing bumi iki. Ora lawas maneh kita bakal lumebu marang kaleksanané prastawa-prastawa kang diduduhaké déning Kristus marang Yokanan bakal kelakon. Nalika para utusané Gusti ngaturaké kayektèn-kayektèn kang khidmat iki, padha kudu nyadhari yèn padha nangani prakara-prakara kang dadi kapentingan langgeng, lan padha kudu ngupaya baptisaning Roh Suci, supaya padha ngandika, dudu tembungé dhéwé, nanging tembung-tembung kang diparingaké marang wong-wong mau déning Allah.

“Kitab Wahyu kudu dibukak marang umat. Akeh wong wis diwulang manawa kitab iku minangka kitab sing kasegel, nanging kitab iku kasegel mung tumrap wong-wong sing nampik kayekten lan pepadhang. Kayekten-kayekten sing kinandhut ana ing jeroné kudu dipratelakaké, supaya umat duwé kalodhangan kanggo nyawisaké awaké tumrap prastawa-prastawa sing bakal enggal kalakon. Piwulangé Malaékat Katelu kudu disajèkaké minangka siji-sijiné pangarep-arep kanggo kaslametané jagad sing lagi tumuju ing karusakan.”

“Bebaya-bebaya ing dina-dina wekasan wis tumeka marang kita, lan ing pakaryan kita, kita kudu ngélingaké umat bab bebaya sing lagi ngancam dheweke. Aja nganti pemandhangan-pemandhangan kang khidmat sing wis kawedhar déning ramalan bab prakara-prakara sing enggal bakal kelakon kuwi dibiarké tanpa digatekaké. Kita iki para utusané Allah, lan kita ora nduwèni wektu kanggo disia-siakaké. Wong-wong sing gelem dadi kanca-kanca sekerja karo Gusti kita Yésus Kristus bakal nduduhaké minat kang jero marang kayektèn-kayektèn sing kapacak ing buku iki. Kanthi pena lan swara, dheweke bakal ngupaya nerangaké kanthi cetha prakara-prakara kang nggumunaké sing ndadèkaké Kristus rawuh saka swarga kanggo nglairaké.” Signs of the Times, 4 Juli 1906.

Luwih saka satus taun kepungkur, ing taun 1906, kita kaparingan pawartos bilih enggal “kita badhé lumebet ing kaleksananing prastawa-prastawa ingkang dipunwedharaken déning Kristus dhateng Yohanes bilih punika badhé kalampahan.” Pesen punika taksih katutup ing taun 1906. Wigatos sanget kanggé mangertosi bilih pesen saking Wahyu Yesus Kristus punika dipunbikak dhateng umat Allah sakderengipun prastawa-prastawa punika kalampahan. Kita dipunwulang bilih kitab Wahyu punika “pancen sami kados tegesing asmanipun,—yakuwi sawijining wahyu ngenani prastawa-prastawa ingkang paling wigati ingkang badhé kalampahan ing dinten-dinten wekasaning sajarah bumi punika.”

Bab-bab punika kabukak supaya umat Allah saged maringi pepènget, supados tiyang-tiyang ingkang mireng pepènget punika saged “duwé kalodhangan kanggo nyawisaké dhiri tumrap prastawa-prastawa ingkang enggal badhé kalampahan.” Prayogi dipunmangertosi (awit Yohanes nggambaraken umat Allah sajroning sajarah nalika pekabaran punika kedah dipunwartakaken), bilih Yohanes nedahaken kalih prakawis ingkang ndadosaken piyambakipun dipunaniaya. Awit “amarga saka pracaya setya dhateng pangandikanipun Allah, lan paseksenipun Kristus,” mila piyambakipun “dipunasingaken dhateng Pulo Patmos.” Piyambakipun dipunasingaken amargi nampi loro-loronipun, yaiku Kitab Suci lan Rohing Ramalan, ingkang dados “paseksenipun Yesus.”

Lan aku sujud ana ing sikilé arep nyembah dhèwèké. Nanging dhèwèké ngandika marang aku, “Aja kok tindakaké kuwi: aku iki kancamu padha ngawula, lan uga sedulur-sedulurmu sing nduwèni paseksi bab Gusti Yesus: sembaha marang Allah: awit paseksi bab Gusti Yesus iku rohing pamedhar wangsit.” Wahyu 19:10.

Yokanan nggambarake sawijining umat ing pungkasaning jagad sing mangerteni piweling saka Wahyu Yesus Kristus, lan sing dianiaya marga njunjung dhuwur loro-loroné, yaiku Kitab Suci lan Rohing Ramalan.

Ing telung ayat kapisaning pasal siji, proses komunikasi antarané Gusti Allah Sang Rama lan para abdinipun dipunwantahaken kanthi teges. Pasal rong puluh loro nambahaken dhateng cariyos babagan proses komunikasi punika. Kalih pethikan punika makili wiwitan lan pungkasaning kitab Wahyu, lan bebarengan njlentrehaken kanthi rinci peran Yohanes ing pralambang kenabian. Panjenenganipun boten namung dados tiyang ingkang nyerat tembung-tembung Wahyu, nanging ugi makili tiyang-tiyang ing wekasaning jagad ingkang ngandharaken pekabaran pepènget pungkasan.

Pangéran maringi pangandika; ageng golongan wong-wong kang mratelakaké iku.
Mazmur 68:11

Yohanes “weruh” lan “krungu” “perkara-perkara” kang dadi isi pesen iku lan didhawuhi nulis sarta ngirim pesen mau marang pasamuwan-pasamuwan.

mangandikakaké: Aku iki Alfa lan Omega, kang kapisan lan kang pungkasan; lan: Apa kang kokdeleng, tulisen ana ing sawijining kitab, lan kirimna marang pitu pasamuwan kang ana ing Asia; marang Efesus, lan marang Smirna, lan marang Pergamus, lan marang Tiatira, lan marang Sardis, lan marang Filadelfia, lan marang Laodikia. Wahyu 1:19.

Punapa ingkang piyambakipun “rungu” lan “deleng” dipun dhawuhaken supados dipun serat lan dipun kirim dhateng pitung pasamuwan ing Asia Kecil, ananging nalika ngantos dhateng pasamuwan-pasamuwan piyambakan, Gusti Yesus ndhikteaken pesen-pesen punika kanthi langsung dhateng Yohanes, awit saben pesen tumrap saben satunggal saking pitung pasamuwan punika dipun wiwiti kanthi ukara, “Lan dhateng malaekat pasamuwan ing ... tulisen.” Gusti Yesus ndhikteaken pesen-pesen piyambak tumrap pasamuwan-pasamuwan punika.

Gusti Yesus ndikte marang Yohanes, lan uga Gusti Yesus dhawuh marang Yohanes supaya nulis apa kang dideleng lan dirungokaké, lan sapisan Gusti Yesus dhawuh marang Yohanes “aja” nulis apa kang wus dirungokaké.

Lan padha sesambat kalawan swara sora, kaya nalika singa nggero; lan nalika Panjenengane wus sesambat, pitu gludhug ngucapake swarane. Lan nalika pitu gludhug iku wus ngucapake swarane, aku arep nulis; nanging aku krungu swara saka swarga ngandika marang aku, “Segelna samubarang kang wus diucapake dening pitu gludhug iku, lan aja kok tulis.” Wahyu 10:3, 4.

Yokanan dipréntah supaya nyégel apa kang diucapaké déning pitu gludhug, lan kanthi mangkono dhèwèké lagi nyégel pesen saka pitu gludhug iku, padha kaya Daniel dipréntah supaya nyégel kitabé nganti tekan wekasaning jaman.

Nanging kowé, hé Dhanièl, rapetna pangandika-pangandika iki, lan segela kitab iki, nganti tekan wekasaning jaman: akèh wong bakal mondar-mandir mrana-mréné, lan kawruh bakal saya tambah akèh.... Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa dalanmu, Dhanièl: awit pangandika-pangandika iki katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman.” Daniel 12:4, 9.

“Sawisé gludhug pitu iki ngucapaké swarané, dhawuh mau tumeka marang Yohanes kaya marang Daniel gegayutan karo kitab cilik iku: ‘Segelana apa kang wis diucapaké déning gludhug pitu mau.’” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Inggang kita tetepaken punika bilih ing pungkasan lan ing wiwitaning kitab Wahyu, wonten satunggaling pawartos ingkang dipunwastani cetha. Lampahing panyuwaran pawartos punika ugi dipunwastani cetha. Bagéan ingkang dipunlampahi déning Yohanes ing sajroning nyuwarakaken pawartos punika dipunandharaken kanthi mligi. Kadhangkala piyambakipun namung nyerat punapa ingkang dipuntingali lan dipunrungu. Ing wekdal sanès, piyambakipun dipundikta, lan sapisan piyambakipun dipundhawuhi supados boten nyerat punapa ingkang sampun dipunrungu. Pawartosing Wahyuning Yesus Kristus punika kaparingaken déning Sang Rama, dhateng Yesus, dhateng Gabriel, lajeng dhateng nabi Yohanes, ingkang kaparingan tanggel jawab nyerat pawartos punika lan ngintunakaken dhateng pasamuwan-pasamuwan.

Tulisen samubarang kang wus kokdeleng, lan samubarang kang ana, lan samubarang kang bakal kelakon ing tembé. Wahyu 1:19.

Bisa uga wong maca ayat kasebut tanpa mangertèni asas kenabian sing katandhani ana ing sajroning dhawuh marang Yokanan supaya nulis. Nulis “prakara-prakara” sing katon lan keprungu tegesé nyathet sajarah sing lumaku nalika iku, awit ing jamané Yokanan “prakara-prakara” mau pancèn ana. Nyathet sajarah sing lumaku nalika iku, lan kanthi mangkono ing wektu sing padha uga nulis prakara-prakara sing bakal kelakon ing tembé, iku minangka paugeran kenabian kang utama ing kitab Wahyu. Yokanan dipigunakaké kanggo nekanaké lan nggambarake asas kasebut sarta wigatiné, amarga satemené dhèwèké didhawuhi supaya nulis “prakara-prakara kang ana, lan” kanthi mangkono kowé bakal nulis “prakara-prakara kang bakal kelakon sawisé iki,” amarga sajarah mbalèni awaké dhéwé. Tèknik kenabian iki iku tandha astané Gusti Yésus, awit tandha astha iku jeneng, lan jenengé Panjenengané ing pasal kapisan kitab Wahyu yaiku Alfa lan Omega. Panjenengané nyandhakaké wekasan karo wiwitan.

Kita namung lagi miwiti panaliten babagan “The Revelation of Jesus Christ” lan sapunika kita saweg ngrembag telung ayat kapisan saking pasal kapisan. Pesen pepènget pungkasan kanthi irah-irahan “The Revelation of Jesus Christ” dipunwedharaken saking Sang Rama

kaswargan dhumateng Gusti Yesus, tumuju dhateng Gabriel, tumuju dhateng Yohanes, ingkang nyerat punika wonten ing satunggaling kitab supados dipunkintun dhateng pasamuwan-pasamuwan. Amargi pesen punika kanthi sanget cetha dipunsebat minangka “The Revelation of Jesus Christ,” mila wigatos dipunmangertosi bilih saking sedaya unsur ingkang sampun katulis dhateng manungsa lumantar Sabda ingkang kaparingaken ilham, ingkang nglairaken wahyu bab Kristus, satunggaling ciri babagan sinten lan punapa Gusti Yesus punika kagambaraken wonten ing pakaryanipun Yohanes nalika nyerat pesen punika. Nalika piyambakipun nyerat prakawis-prakawis ingkang nalika semanten wonten, piyambakipun ugi nyerat prakawis-prakawis ingkang dereng kelakon nanging badhe kelakon.

Kasunyatan bilih sajarah punika mbaleni piyambakipun dipunlambangaken nalika Yohanes nyerat pepènget tumrap jamanipun piyambak, ingkang ugi dados pepènget tumrap wekdal ing tembé. Nalika Yohanes nyerat dhateng pitu pasamuwan ing wiwitaning pasamuwan Kristen, piyambakipun ugi saweg nyerat pepènget tumrap pasamuwan Kristen ing pungkasaning jagad. Sipat saking wataking Kristus punika dipunlambangaken nalika Kristus sinebat Alfa lan Omega, utawi wiwitan lan wekasan, utawi kang kapisan lan kang pungkasan. Satemenipun, Kitab Suci negesi sipat saking wataking Kristus punika minangka pratandha ingkang mbuktèkaken bilih Panjenenganipun punika Gusti Allah piyambak satunggal-tunggalipun.

Ing bab kapisan Kitab Wahyu kita manggihi Gusti Yesus mratelakaké Panjenengané piyambak minangka Alfa lan Omega.

Aku ana ing Sang Roh ing dina kagungane Gusti, lan krungu ana ing mburiku swara gedhé, kaya swaraning kalasangka, kang ngandika: Aku iki Alfa lan Omega, kang kapisan lan kang pungkasan; lan: Apa kang kokdeleng, tulisen ana ing kitab, lan kirimna marang pitu pasamuwan kang ana ing Asia; marang Efesus, lan marang Smirna, lan marang Pergamus, lan marang Tiyatira, lan marang Sardis, lan marang Filadelfia, lan marang Laodikia.

Lan aku noleh arep ndeleng swara kang ngandika marang aku. Bareng aku wus noleh, aku weruh pitung kaki dian emas; lan ana ing satengahing pitung kaki dian iku ana siji kang kados Putraning Manungsa, ngagem jubah dawa tumeka ing sampéyan, sarta sabuk emas nglempit ana ing dhadha. Sirah lan rambuté putih kados wol, putih kados salju; mripaté kados geni kang murub; lan sampéyané kados tembaga alus, kados dene kawangun murub ana ing pawon pangobongan; lan swarané kados swaraning banyu gedhé akèh. Lan ana ing astané tengen Panjenengané nyekel pitung lintang; lan saka cangkemé metu pedhang landhep, landhep loro; lan pasuryané kados srengéngé kang sumunar ing kakuwatané.

Lan nalika aku weruh Panjenengané, aku tumungkul ana ing ngarsané kaya wong mati. Banjur Panjenengané numpangaké astané tengen marang aku, pangandikané marang aku, Aja wedi; Aku iki Sing Kawitan lan Sing Pungkasan. Wahyu 1:10–17.

Ana akèh kayektèn ing sajroning ayat-ayat iki, nanging ing kéné aku mung arep nedahaké yèn nalika Yohanes krungu swarané Kristus kaya swara slomprèt lan banjur noleh kanggo ndeleng Sapa kang ngandika marang dhèwèké, dhèwèké weruh Gusti Yésus Kristus minangka Imam Agung swarga ana ing papan suci ing pasucèn swarga. Banjur Yésus ngidentifikasi Diri-Né piyambak minangka Alpha lan Omega lan minangka Kang kapisan lan Kang pungkasan. Ing pesen iku lan ing panyampekané ing telung ayat kapisan, kita nemokaké sawijining garis kayektèn kang cocog karo garis kayektèn ing pungkasan kitab Wahyu. Minangka Alpha lan Omega, Yésus nggambarake pungkasan kanthi wiwitan, kang pungkasan kanthi kang kapisan. Ing pungkasan kitab Wahyu kaya déné ing wiwitan, Panjenengané sepisan manèh ngidentifikasi Diri-Né piyambak minangka Alpha lan Omega.

Panjenengané ngandika marang aku, “Pangandika-pangandika iki setya lan bener; lan Pangéran Allahing para nabi suci wis ngutus malaékaté kanggo nedahaké marang para abdiné prakara-prakara kang ora suwé manèh kudu kalakon. Lah, Aku teka kanthi enggal; rahayu wong kang netepi pangandika-pangandika wangsit saka kitab iki.”

Lan aku, Yohanes, weruh samubarang iki lan krungu iku. Lan sawisé aku krungu lan weruh, aku banjur sujud arep nyembah ing ngarsané sikilé malaékat kang nduduhaké samubarang iki marang aku. Banjur panjenengané ngandika marang aku, “Aja nglakoni mangkono: awit aku iki kancamu sesadéné abdi, lan uga kalebu para sadulurmu, para nabi, sarta wong-wong kang netepi pangandikan ing kitab iki: nyembaha marang Gusti Allah.”

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Aja nyéglèni pangandikaning ramalan saka kitab iki, awit wektuné wus cedhak.”

Sapa kang ora adil, sumangga tetep ora adil; lan sapa kang reged, sumangga tetep reged; lan sapa kang mursid, sumangga tetep mursid; lan sapa kang suci, sumangga tetep suci.

Lan lah, Aku rawuh enggal; lan ganjaran-Ku ana ing Aku, kanggo males marang saben wong miturut apa kang wus ditindakaké. Aku iki Alfa lan Omega, wiwitan lan wekasan, kang kapisan lan kang pungkasan. Wahyu 22:7–13.

Kitab Wahyu kanthi tiliti nerangake bilih nalika Yohanes nyathet pesen punika, pesen kasebut badhé dipun dhasaraké ing asas wiwitan ingkang nggambarake wekasan. Pesen punika minangka kayektèn kapisan ingkang kabikak wonten ing kitab Wahyu, lan kayektèn ingkang sami punika ugi dados ingkang pungkasan dipunucapake wonten ing kitab punika. Lan ing paseksèn ing wiwitan saha ing pungkasaning kitab Wahyu, Gusti Yesus ngenalaken Sarirané piyambak minangka Alpha lan Omega, wiwitan lan wekasan, saha minangka ingkang kapisan lan ingkang pungkasan.

Telung ayat kawitan ing kitab Wahyu ngenali pameca pungkasan tumrap umat manungsa. Iku yaiku pameca sing ndhisiki pitu pageblug pungkasan lan Rawuhé Kristus kaping pindho. Pesen saka Wahyuné Gusti Yesus Kristus iku “diutus lan ditandhakaké” “liwat malaékaté.”

Pesen pepènget kang padha iku banjur diidhidentifikasi ana ing pérangan pungkasan Kitab Wahyu, lan uga digambarake minangka malaékat katelu ing Wahyu patbelas.

Malaékat katelu banjur nututi wong-wong mau, ngandika kalawan swara sora: Manawa ana wong nyembah kéwan iku lan reca-gambare, sarta nampani tandhane ana ing bathuke utawa ana ing tangane, wong iku uga bakal ngunjuk anggur bebenduning Allah, kang kawutahaké tanpa campuran menyang ing tuwung paukumaning Panjenengané; lan dhèwèké bakal disiksa nganggo geni lan belerang ana ing ngarsané para malaékat suci lan ana ing ngarsané Sang Cempen: lan kukusing panyiksa mau munggah ing salawas-lawasé; sarta wong-wong kang nyembah kéwan iku lan reca-gambare, lan saben wong kang nampani tandha asmane, ora duwé kendhat awan utawa bengi. Wahyu 14:9–11.

Pesen pepènget pungkasan iku yaiku pesen kang digambarake minangka malaékat katelu. Iki minangka pepènget pungkasan amarga kanthi langsung nunjukaké ujian pungkasan tumrap umat manungsa. Ana malaékat liyané kang nyusul lan nggabung karo malaékat katelu, lan malaékat iku uga minangka pesen pepènget pungkasan.

Lan sawisé iku aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan pangwasa gedhé; lan bumi katampèn padhangé déning kamulyané. Lan panjenengané nguwuh kalawan rosa kanthi swara banter, pangandikané: Babil Agung wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi papan padunungané dhemit-dhemit, lan panggonan tahanané saben roh ala, lan kurungané saben manuk najis lan sengit. Awit sakèhé bangsa wis ngombé saka anggur bebenduné cabulé, lan para ratu ing bumi wus padha laku cabul karo dhèwèké, lan para sudagar ing bumi wis dadi sugih marga saka kelimpahaning kanikmatané.

Lan aku krungu swara liyané saka swarga, pangucapé, Metua saka ing antarané wong wadon iku, hé umat-Ku, supaya kowé aja melu njupuk panduman ing dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampani wewelak-wewelaké. Awit dosa-dosané wus tumeka nganti ing swarga, lan Gusti Allah wus kelingan marang pialané. Wahyu 18:1–5.

Pesen ingkang dados Wahyu saking Gusti Yesus Kristus punika dipunwujudaken wonten ing bab kapisan, bab patbelas, bab wolulas, lan bab kalih likur. Pesen punika dipuntandhani déning satunggaling malaékat ingkang dipuntegesi wonten ing rujukan kapisan lan pungkasan ing Wahyu minangka malaékat Gabriel, lajeng wonten ing bab patbelas lan wolulas pesen punika kanthi pralambang dipunwujudaken déning satunggaling malaékat ingkang mabur wonten ing langit utawi tumurun saking swarga.

Malaékat sing tumurun saka swarga ing pasal wolulas wis dilambangaké luwih dhisik ing pasal sepuluh nalika ana malaékat mudhun lan nyelehake sikilé siji ing dharatan lan sijiné ing sagara. Malaékat iku nggawa sawijining kitab, lan Yohanes dipréntah supaya mangan kitab iku, kang ndadèkaké cangkemé legi nanging wetengé pait. Kitab sing dipangan déning Yohanes iku sawijining pekabaran, lan pekabaran sing dilambangaké déning kitab cilik iku nggambaraké pekabarane malaékat ing Wahyu wolulas; mula, iku uga dadi pralambang saka pekabaran pepéling pungkasan.

Kita dipunmangertosi bilih piwucalipun Gusti Allah dipunkintun sarta dipuntandhakakên lumantar satunggaling malaékat, lan manawi kita nyemak kanthi temen-temen babagan piweling pungkasan ingkang dipun-gambaraken ing kitab Wahyu, kita manggihi bilih kaping pitu satunggaling malaékat dipunginakaken kanggé nandhakakên piweling pungkasan punika. Ing tuladha ingkang sepisanan lan ingkang pungkasan, malaékat punika inggih Jibril. Salajengipun ing Wahyu pasal 10 kita manggihi satunggaling malaékat tumurun kanthi nyekel kitab alit wonten ing astaipun. Ing Wahyu pasal 14 kita manggihi tigang malaékat malih, sedaya makili piweling pungkasan punika. Lajeng ing Wahyu pasal 18 kita manggihi satunggaling malaékat malih ingkang makili piweling pungkasan ingkang sami punika. Pitu piweling pungkasan dipunwakili déning para malaékat. Ingkang sepisanan lan ingkang pungkasan inggih malaékat Jibril, déné gangsal malaékat ing antawisipun ingkang sepisanan lan ingkang pungkasan punika malaékat simbolis.

Mesthi waé, saben pasamuwan saka pitu pasamuwan mau uga nduwèni malaékat, nanging wong-wong mau nggawa sawijining pesen marang para pasamuwan; déné pesen pepéling pungkasan sing wis kita rembug iku yaiku sawijining pesen kang nyakup sakabèhé donya minangka para pamirsané.

Saben saka pitu garis kenabian kang makili pekabaran pepeling pungkasan kudu diteliti kanthi premati lan diselaraské siji karo sijiné, nanging ing tataran iki aku mung kepéngin netepaké sawijining asas dhasar bab Alfa lan Omega. Nalika sapisan sawijining prakara kasebut ing Sabdaning Allah, iku dadi rujukan kang paling wigati. Kapisané tembung “wiji” kasebut ing Kitab Suci ana ing Purwaning Dumadi 1:11, ing kono kita diparingi weruh manawa wiji iku bakal ngasilaké “miturut jinisé dhéwé.” Sebutan kapisan bab wiji negesaké manawa wiji iku nduwèni DNA kang perlu kanggo ngasilaké awaké dhéwé manèh. Gusti Yésus ngenali Sabdaning Allah minangka sawijining wiji.

Ing dina iku uga Gusti Yesus medal saka ing omah, banjur lenggah ana ing pinggir segara. Lan wong akeh banget padha nglumpuk marani Panjenengane, nganti Panjenengane banjur munggah ing prau lan lenggah; dene wong akeh kabèh padha ngadeg ana ing pasisir. Lan Panjenengane ngandika marang wong-wong mau bab akèh prakara lumantar pasemon, pangandikané:

Lah, ana wong nyebar metu arep nyebar wiji; lan nalika nyebar, ana wiji kang tiba ing pinggir dalan, banjur manuk-manuk padha teka lan mangan nganti entek: Ana kang tiba ing panggonan kang watu-watu, ing kono lemahé ora akèh; lan sanalika iku uga wiji mau thukul, amarga ora ana jeroné lemah: Nanging nalika srengéngé wus munggah, wiji-wiji mau banjur kobong déning panas; lan amarga ora ana oyodé, banjur padha alum. Ana uga kang tiba ing antarané eri; banjur eri-eri mau thukul lan nyesek wiji-wiji iku: Nanging liyane ana kang tiba ing lemah kang becik, sarta ngasilaké woh, ana kang satus ping, ana kang sawidak ping, ana kang telung puluh ping. Sapa sing nduwèni kuping kanggo ngrungu, kudunen ngrungu.

Para sakabaté banjur padha sowan marang Panjenengané lan matur: “Punapa dene Paduka ngandika marang wong-wong mau kanthi pasemon?”

Panjenengané banjur mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Amarga kowe kaparingan mangerti wewadi-wewadi Kratoning Swarga, nanging marang wong-wong iku ora kaparingan. Awit sapa waé kang nduwèni, marang dhèwèké bakal kaparingaké, lan bakal ndarbèni kalubèran; nanging sapa waé kang ora nduwèni, malah apa sing diduwèni iku bakal kajupuk saka dhèwèké. Mulané Aku ngandika marang wong-wong mau nganggo pasemon, amarga sanadyan padha ndeleng, ora weruh; lan sanadyan padha krungu, ora ngrungokaké lan ora mangerti. Lan ana ing wong-wong mau kayektenané pangandika nabi Yesaya, kang mangkéné: Kanthi ngrungokaké kowe bakal ngrungokaké, nanging ora bakal mangerti; lan kanthi ndeleng kowe bakal ndeleng, nanging ora bakal nyumurupi. Awit atiné bangsa iki wus dadi kandel, lan kupingé wus lèmèh tumrap pangrungu, lan mripaté padha dipejèm dhéwé; supaya aja nganti ing sawiji wektu padha weruh nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur mratobat, sarta Aku nambani wong-wong mau.”

Nanging begja mripatmu, amarga padha ndeleng; lan kupingmu, amarga padha krungu. Awit satemene Aku pitutur marang kowe: manawa akeh para nabi lan wong-wong mursid padha kepéngin ndeleng samubarang kang kokdeleng, nanging ora padha ndeleng; lan krungu samubarang kang kokrungu, nanging ora padha krungu.

Mulané, rungokna pasemon bab wong sing nyebar wiji.

Nalika ana wong krungu pangandikan bab Kratoning Allah, nanging ora mangertos, mulane rawuh si duraka lan ngrebut apa kang wus kasebar ing sajroning atiné. Iki wong kang nampani wiji ing pinggir dalan.

Nanging wong kang nampani wiji ing papan kang watu-watu, iku wong kang ngrungu pangandika, banjur sanalika nampani kanthi kabungahan; nanging ora duwe oyod ana ing sajroning awaké dhéwé, mulané mung tahan sawatara mangsa; awit nalika kasangsaran utawa panganiaya tumeka marga saka pangandika, sanalika iku uga dhèwèké kesandhung.

Déné wong kang nampani wiji ana ing antarané eri kuwi iya wong kang ngrungokaké pangandika; nanging pangrêksaning donya iki lan kasiling kasugihan kang ngapusi nyesek pangandika mau, lan wong iku banjur dadi ora metokake woh.

Nanging wong kang nampa wiji ing lemah kang becik iku yaiku wong kang ngrungokaké pangandika lan mangertèni iku; wong iku uga metokaké woh lan ngasilaké, ana kang satus tikel, ana kang sewidak, ana kang telung puluh. Matius 13:1–23.

Sawiji wiji, yaiku Sabdaning Allah, ngemu sakabèhé DNA kang perlu kanggo ngasilaké tetuwuhan kang sampurna. Pangandikan pisanan ngenani sawijiné prakara ing Sabdaning Allah wis nyakup kabèh unsur saka prakara iku. Kasunyatan iki dipratelakaké minangka “aturan panyebutan kapisan.” Saya cermat aturan iki diteliti, saya temtu beneré.

Saderengipun kita nerusaken panjlèntrèhan kita bab Alpha lan Omega lan tegesipun Sabdaning Allah minangka wiji, prayogi kita nimbang saking pérangan ayat ingkang nembe kita pethik wonten ing Matius sawatawis prakawis ingkang gegayutan kaliyan pitedah kita

tumrap kitab Wahyu. Sedaya para nabi sami ngandika bab wekasaning jagad.

“Sabèn nabi kuna ngandika ora patia tumrap jamane dhewe, nanging luwih tumrap jaman kita, supaya pamedhar wangsité tetep lumaku kuwasa tumrap kita. ‘Saiki sakehing prekara iki kalakon marang wong-wong mau dadi tuladha; lan iku katulis kanggo pepeling kita, kang tumrap kita wekasaning jagad wis tumeka.’ 1 Korinta 10:11. ‘Dudu kanggo awake dhewe, nanging kanggo kita wong-wong mau ngladèkaké prekara-prekara iku, kang saiki wis kababaraké marang kowé déning wong-wong sing martakaké Injil marang kowé kanthi Roh Suci kang kadhawuhaké tumurun saka swarga; prekara-prekara iku kang para malaékat kepéngin nyawang.’ 1 Pétrus 1:12....”

“Alkitab wis nglumpukake lan ngiket bebarengan bandhane kanggo generasi pungkasan iki. Kabèh prastawa gedhé lan tumindak suci kang khidmat sajroning sajarah Prajanjian Lawas wis tau kelakon, lan saiki lagi mbaleni dhéwé ana ing pasamuwan ing dina-dina pungkasan iki.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Pethikan iki maringi telung paseksi, (Paulus, Petrus, lan Ellen White) kang nekseni kasunyatan yèn kabèh para nabi padha ngandika bab pungkasaning jagad, yaiku wektu iku dhéwé nalika rahasia ing kitab Wahyu kabukak segelé. Mulané, ing Matius telulas nalika Gusti Yesus ngandika, “begja mripatmu, awit mripat iku ndeleng; lan kupingmu, awit kuping iku krungu. Satemené Aku pitutur marang kowé, yèn akèh nabi lan wong mursid padha kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kokdeleng, nanging ora ndeleng; lan krungu prakara-prakara kang kokrungu, nanging ora krungu,” Panjenengané lagi mratélakaké berkah sing padha kaya kang kacathet ing telung ayat wiwitan saka Wahyu bab siji.

Begja wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokake tembung-tembung pamedhar wangsit iki, sarta netepi samubarang kang katulis ana ing kono; awit wektune wis cedhak. Wahyu 1:3.

Gusti Yesus ngaturaké pasemon bab Panebar Winih, banjur para murid katuntun kanggo sesambungan kalihan Panjenengané ngenani pasemon punika. Nanging sadèrèngipun para murid dipun-giring mlebet ing sesambetan kaliyan Gusti Yesus, Panjenengané sampun ngandika dhateng para murid, lan langkung wigati malih dhateng kita, “Sapa sing nduwèni kuping kanggo ngrungu, muga ngrungokna.”

Gusti Yesus maringaké pasemon mau lan nutup kanthi pepéling tumrap wong-wong kang bakal krungu. Banjur para sakabat katuntun mlebu ing rembugan ing ngendi Gusti Yesus ngandharaké paling ora telu gagasan kang wigati. Panjenengané mènèhi pratélan bab béda antarané rong golongan wong kang krungu, lan kanthi mangkono Panjenengané nyebut sawijining pérangan saka kitab Yesaya kanggo maringaké paseksi kapindho ngenani rong golongan wong kang krungu (awit élinga manawa kabèh iki kasusun ing sajroning konteks wong-wong kang bakal krungu). Gagasan katelu kang Panjenengané ajokaké, saliyané rong golongan wong kang krungu lan kitab Yesaya minangka paseksi kapindho, yaiku kasunyatan yèn Sabda Allah iku wiji. Mulané kasunyatan yèn Sabda Allah iku wiji dadi pérangan saka apa kang kudu dirungokaké déning wong-wong kang ngrungokaké Wahyu Yesus Kristus ing

Wahyu bab siji. Ana wong loro kang krungu ing telung ayat kapisan, kaya déné ana rong golongan wong kang krungu ing Matius telulas. Matius telulas mung nambah sawatara pangerten ngenani manéka warna cara wong-wong kang nampik krungu milih supaya ora krungu. Lan paseksiné Yesaya nambah luwih akèh manèh tumrap pesen kang kudu kita rungokaké.

Ing taun nalika Raja Uzia seda, aku uga weruh Sang Pangéran lenggah ing dhampar, luhur lan kaunggulaké; lan jubiné ngebaki Padalemané. Ing sadhuwuré ngadeg para serafim: saben-saben nduwèni nem swiwi; nganggo loro swiwi nutupi rainé, nganggo loro swiwi nutupi sikilé, lan nganggo loro swiwi mabur. Lan siji sesambat marang sijiné, pangucapé, Suci, suci, suci, iku Pangéran sarwa dumadi: saenging bumi kebak kamulyané. Lan cagak ing lawang gonjang-ganjing marga saka swarané wong kang sesambat iku, lan omah iku kebak ing kumelun.

Sangking punika kawula matur, Cilaka kawula! awit kawula sampun lebur; margi kawula punika tiyang ingkang lambe-lambene najis, lan kawula manggèn wonten ing satengahing bangsa ingkang lambe-lambene najis; awit mripat kawula sampun sumerep Sang Prabu, Pangeranipun sarwa wadya.

Banjur salah siji saka para serafim mabur marani aku, nggawa areng urub ana ing tangane, kang wus dijupuk nganggo capit saka mesbèh. Areng iku banjur ditumpangaké ing cangkemku, lan ngandika, “Lah, iki wus nyentuh lambému; lan kaluputanmu wus kaangkat, lan dosamu wus kasucèkaké.”

Aku uga krungu swaraning Pangéran, ngandika, Sapa kang bakal Dakutus, lan sapa kang bakal lunga kanggo Kita? Banjur aku matur, Ingsun wonten ing mriki; utusana aku.

Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa, lan kandhanana marang bangsa iki: Kowe mesthi krungu, nanging ora mangerti; lan kowe mesthi weruh, nanging ora nyumurupi. Gawéa atiné bangsa iki dadi kandel, lan kupingé dadi abot, sarta pejamna mripaté; supaya aja nganti padha weruh kalawan mripaté, lan krungu kalawan kupingé, lan mangerti kalawan atiné, lan mratobat, banjur diwarasaké.”

Banjur aku ngandika, Dhuh Pangeran, ngantos pinten suwene? Lan Panjenenganipun mangsuli, Ngantos kutha-kutha dados sepi tanpa pedunung, lan omah-omah tanpa tiyang, lan nagari dados sunyi sepi tumanjemen, lan Pangeran sampun nyingkiraken manungsa tebih, sarta wonten panilaran ingkang ageng wonten ing satengahing nagari. Nanging taksih wonten saprasepuluh wonten ing kono, lan punika badhé wangsul, sarta badhé kapangan: kados wit teil, lan kados wit jati, ingkang sarinipun taksih wonten ing jeronipun nalika godhongipun gugur; mekaten wiji suci punika badhé dados sarinipun. Yesaya 6:1-13.

Mesthi waé, pérangan saka Yesaya iki pancen nggumunaké banget amarga jeroning prakara-prakara kenabian sing diandharaké. Akeh saka prakara-prakara iki wis bola-bali dirembug ing Habakkuk's Tables, mula kita mung bakal ngringkes pokok-pokok saka pérangan iki sing ndhukung pertimbangan kita babagan panyebutan Gusti Yésus bilih

pangandikané iku wiji.

Wis kabukten manawa Yesaya ing wacana iku makili sawijining nabi, lan mulane uga umat Allah ing pungkasaning jaman. Sing luwih wigati tumrap pokok kita, Yesaya makili sawijining umat sing urip ing sajroning dosa, nalika isih tumindak ana ing njero pasamuwané Allah. Nganti Yesaya nampa wahyu bab kamulyané Allah, dhèwèké ora nyumurupi kadadosan dosané dhéwé. Dhèwèké iku wong Laodikia, dhèwèké iku wuta.

“Yésaya wis ngukum dosa-dosané wong liya; nanging saiki dhèwèké weruh yèn dhèwèké dhéwé kabukak marang paukuman sing padha kaya sing wis tau diucapaké marang wong-wong mau. Dhèwèké wis rumangsa marem karo upacara sing adhem lan tanpa urip ing pangibadahé marang Allah. Dhèwèké durung mangertèni bab iki nganti wahyu bab Sang Pangéran kaparingaké marang dhèwèké. Saiki, sepira ciliké kawicaksanan lan talèntané nalika dhèwèké nyawang kasucèn lan kamulyaning pasucèn. Sepira ora pantesé dhèwèké! sepira ora prayogané kanggo paladosan suci! Panemuné babagan awaké dhéwé bisa kaandharaké nganggo tembungé rasul Paulus, ‘Duh aku iki wong cilaka! sapa ta sing bakal ngluwari aku saka badaning pati iki?’”

“Nanging pitulungan kaparingake marang Yesaya ing sajroning kasangsarané. ‘Banjur ana salah siji saka para serafim mabur marani aku, nggawa areng murub ana ing tangane, kang dijupuk nganggo capit saka mesbèh: banjur ditémpèlaké ing cangkemku, sarta ngandika, Lah, iki wus ndemèk lambému; lan kaluputanmu wus kabusak, lan dosamu wus kasucekaké.’ Yesaya 6:6, 7.

“Paningal kang kaparingaké marang Yesaya nggambaraké kaanan umat Allah ing dina-dina wekasan. Wong-wong mau diparingi kaistiméwan kanggo ndeleng lumantar pracaya pakaryan kang lagi lumaku ana ing pasamuwaning swarga. ‘Lan Pedalemané Allah kabukak ana ing swarga, lan ana katon ing Pedalemané pethiné prejanjiané.’ Nalika wong-wong mau nyawang lumantar pracaya menyang papan kang Mahasuci, lan ndeleng pakaryané Kristus ana ing pasamuwaning swarga, wong-wong mau nyadari yèn dhèwèké iku umat kang lambéné najis,—umat kang lambéné kerep ngucap kasia-siaan, lan talenta-talèntané durung disucekaké lan dipigunakaké kanggo kaluhurané Allah. Pancen patut manawa wong-wong mau kentekan pangarep-arep nalika mbandhingaké kekurangan lan ora pantesé dhéwé karo kasucèn lan kaéndahaning budi pekerti Kristus kang mulya. Nanging manawa wong-wong mau, kaya Yesaya, gelem nampani pangaribawa kang diparancang déning Pangéran supaya katindakaké ana ing ati, manawa wong-wong mau gelem andhap-asor jiwané ana ing ngarsané Allah, ana pangarep-arep tumrap wong-wong mau. Gandhéwa prejanjian ana ing sadhuwuring dhampar, lan pakaryan kang katindakaké tumrap Yesaya bakal katindakaké uga ana ing wong-wong mau. Allah bakal mangsuli pandonga-pandonga kang metu saka ati kang remuk lan andhap-asor.”

“Tujuaning pakaryan Allah ingkang ageng lan mulya-menika punika nglumpukaken berkas-berkas gandum dhateng lumbung kaswargan; amargi bumi badhé kapenuhan kamulyaning Pangéran. Mila aja ana siji waé kang gumun utawi kagèt nalika padha nyumurupi pialaning piala ingkang ngremerak saha mireng basa ingkang medal saking

lambé-lambé najis. Nalika kakuwataning pepeteng ngatur barisan nglawan umat Allah; nalika Satan nglumpukaken wadya-balanipun kanggé paprangan ageng ingkang pungkasan, lan kakuwatanipun katingal ageng sarta meh ngungkuli kabèh, [ing wekdal punika] paningal ingkang cetha dhateng kamulyaning Allah, dhampar ingkang inggil lan kaangkat, kang kinubengi déning busur prasetyaning janji, badhé maringi panglipur, kapitadosan, lan katentreman.” Review and Herald, 22 Desember 1896.

Sesanti iku “nglambangaké kaanan umat Allah ing dina-dina wekasan.” Umat Allah ing dina-dina wekasan iku wong-wong Laodikia.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Laodikia tulisen mangkéné: Mangkéné pangandikané Sang Amin, seksi kang setya lan sejati, wiwitaning titahing Allah; Ingsun pirsira pakaryanmu, yèn kowé ora adhem lan uga ora panas: Ingsun kepéngin supaya kowé adhem utawa panas. Mulané, amarga kowé mung suam-suam kuku, lan ora adhem uga ora panas, Ingsun bakal muntahaké kowé saka cangkem-Ku. Awit kowé kandha, Aku sugih, lan tambah sugih bandha, sarta ora butuh apa-apa; nanging kowé ora ngerti yèn kowé kuwi cilaka, nandhang sengsara, mlarat, wuta, lan wuda: Aku maringi pitutur marang kowé supaya tuku saka Ingsun mas kang wis kabuktèkaké ing geni, supaya kowé dadi sugih; lan sandhangan putih, supaya kowé kasandhangan, lan supaya kawiranganing kawudhamu aja katon; lan lulura mripatmu nganggo salep mripat, supaya kowé bisa ndeleng.

Sapa bae kang Dakasihi, iku Dakgugat lan Daksiksa; mulane, nduwenaa semangat kang murub lan mratobata. Lah, Ingsun ngadeg ana ing ngarep lawang lan thothok-thothok; manawa ana wong krungu swaraningsun lan mbukak lawang, Ingsun bakal lumebu marang dheweke, lan nedha bebarengan karo dheweke, lan dheweke karo Ingsun. Wong kang menang bakal Dakparingi lenggah bebarengan karo Ingsun ana ing dhamparingsun, kaya dene Ingsun uga wus menang lan lenggah bebarengan karo Ramaku ana ing dhamparipun.

Sapa sing duwe kuping, muga ngrungokna apa kang didhawuhake dening Roh marang pasamuwan-pasamuwan. Wahyu 3:14–22.

“Pesèn marang pasamuwan ing Laodikia iku sawijining panyandhangan kang ngagetake, lan trep tumrap umat Allah ing jaman sapunika.

“Lan marang malaékaté pasamuwan ing Laodikia tulisen mangkéné: Mangkéné pangandikané Panjenengané kang Amin, Seksi kang setya lan sejati, wiwitaning titahing Allah; Ingsun pirsira pakaryanmu, yèn kowé iku ora adem lan ora panas: Ingsun luwih kepareng manawa kowé adem utawa panas. Mulané, awit kowé mung suam-suam, lan ora adem lan ora panas, kowé bakal Ingsun muntahaké saka cangkem-Ku. Awit kowé ngucap, Aku iki sugih, saya akèh banda, lan ora kekurangan apa-apa; nanging kowé ora mangerti yèn satemené kowé iku cilaka, sengsara, mlarat, wuta, lan wuda.’

“Ing ngriki Gusti nedahaken dhateng kita bilih piwucal ingkang kedah dipunasta dhateng umatipun lumantar para pelados ingkang sampun Panjenenganipun timbal supados ngélingaké umat, sanès piwucal bab katentreman lan karahayon. Piwucal

punika boten namung sipat téoritis, nanging praktis ing saben peranganipun. Umatipun Allah dipun-gambaraken wonten ing piwucal dhateng tiyang-tiyang Laodikia kados dene wonten ing kaanan kaamanan kadagingan. Tiyang-tiyang punika kraos tentrem, pitados dhateng awakipun piyambak bilih sampun wonten ing kaanan inggil tumrap kasil-kasil kasukman. ‘Amarga kowé kandha, Aku sugih, lan saya akèh bandha, lan ora mbutuhake apa-apa; nanging kowé ora sumurup yèn kowé iku cilaka, sengsara, miskin, wuta, lan wuda.’”

“Panipuan apa maneh kang luwih gedhé sing bisa tumiba ing pikiran manungsa tinimbang rasa yakin manawa padha bener nalika satemené padha klèru kabèh! Pesené Sang Saksi kang Satya nemoni umat Allah ana ing sajroning panipuan kang nyedhihaké, nanging jujur ana ing panipuan iku. Wong-wong mau ora mangerti manawa kaanané banget nistha ana ing ngarsané Allah. Nalika wong-wong kang diajak guneman iku padha nglèmèk awaké dhéwé manawa padha ana ing kaanan rohani kang luhur, pesené Sang Saksi kang Satya ngrubuhaké rasa amané kanthi panyelakan kang ngagetaké tumrap kaanané sing sejati, yaiku wuta rohani, mlarat, lan cilaka. Paseksèn iku, kang banget nglarani lan abot, ora bisa dadi klèru, awit Sang Saksi kang Satya iku kang ngandika, lan paseksèn mesthi bener.

“Pancen angel tumrap wong-wong sing rumangsa aman ana ing pepanggihané, lan sing pracaya yèn awaké dhéwé sugih ing kawruh rohani, kanggo nampani peparing warta kang mratélakaké yèn wong-wong mau kasasaraké lan mbutuhaké saben sih-rahmat rohani. Ati kang durung kasucekaké iku ‘cidra ngungkuli samubarang, lan nemen ala.’ Aku katuduhaké yèn akèh wong ngapusi awaké dhéwé kanthi nguja-ujani yèn padha dadi wong Kristen kang becik, nanging ora nduwèni sakcemlorot padhang saka Gusti Yésus. Wong-wong mau ora nduwèni pangalaman urip kang sejati ing urip ilahi. Wong-wong mau mbutuhaké pakaryan ngasoraké dhiri kang jero lan tuntas ana ing ngarsané Allah sadurungé padha bakal ngrasa perlué upaya kang temen, tekun, lan ora kendhat kanggo nggayuh sih-rahmat Roh kang aji.” Testimonies, jilid 3, 252, 253.

Sawisé Yésaya mratobat saka kaanané sing Laodikia, dhèwèké kanthi suka rela nyawisaké awaké kanggo nggawa piweling pungkasan marang jagad. Ayat telu saka pasal enem nyambungaké sajarah kenabian Yésaya karo sajarah kenabian ing Wahyu wolulas nalika malaékat tumurun lan madhangi bumi kanthi kamulyané.

Lan sawisé iku aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, nduwèni kakuwasan gedhé; lan bumi padhang marga saka kamulyané. Wahyu 18:1.

Yésaya nglambangaké umaté Gusti Allah sajroning wektu nalika malaékat ing Wahyu wolulas tumurun, amarga nalika piyambakipun kaasta mlebet ing pasamuwan kaswargan, piyambakipun mireng para serafim mratelakaké, “Suci, suci, suci, Pangeran sarwa dumadi: salumahing bumi kebak kamulyané.” Yésaya, kados dene Yohanes ing kitab Wahyu, nglambangaké umaté Gusti Allah kang mratelakaké pekabaran bebaya pungkasan. Yohanes nyebat umaté Gusti Allah “sisa,” lan Yésaya nyebat piyambakipun “sapraseduluh,” utawa praseduluhan. Tembung dhasar ing basa Ibrani tegesipun “mbayar praseduluhan.”

Pitakon kenabian “nganti kapan?” kang dipunaturaken déning Yesaya punika dipunpitakakaken bola-bali wonten ing Sabdanipun Allah (lan kanthi cekak, wangsulana tumrap pitakon “nganti kapan?” punika inggih menika bilih punika nandhani tekaping undhang-undhang Minggu nasional ing Amérika Sarékat). Miturut Ellen White, ing wekdal punika “murtad nasional badhé katut déning karusakan nasional,” lan miturut Yesaya punika nalika “kutha-kutha dados sepi tanpa pendhudhuk, lan griya-griya tanpa manungsa, lan tanahipun dados sepi tanpa guna babar pisan, lan Pangéran sampun nyingkiraken manungsa adoh, lan wonten panyingkiran ageng ing satengahing tanah.” “Panyingkiran ageng ing satengahing tanah” punika inggih “akèh” ingkang katumpes nalika Undhang-undhang Minggu miturut Daniel 11:41. Punika para tiyang ing Yesaya nem lan Matius tigang welas ingkang gadhah mripat, nanging boten mirsani, lan gadhah kuping, nanging boten mirengaken, ugi para tiyang wonten ing Wahyu tiga ingkang nampik pitutur dhateng pasamuwan Laodikia.

Panjenengané uga bakal lumebu ing nagara kang mulya, lan akèh nagara bakal katumpes; nanging iki bakal uwal saka astané, yaiku Edom, lan Moab, lan para pangarsa putrané Amon. Daniel 11:41

Yésaya nampi sawijining wahyu ngenani Gusti Yésus Kristus ana ing pasucene, kaya déné Yohanes ing kitab Wahyu. Yésaya nggambaraké “sapraseduluhan” utawa praseduluhan kang “bali” lan “bakal dipangan” kaya sawijining wit. Tembung Ibrani kang dijarwakaké “dipangan” tegesé dikonsumsi déning geni. Nanging “sapraseduluhan” iku nduwèni sawijining “inti” ana ing jeroné kang ora dikonsumsi déning geni. Cethané, sangang-prapuluhan ora nduwèni inti iku? Geni kang digambaraké minangka mangan lan ngentèkaké wit teil lan wit ek iku yaiku geniné Utusan Prajanjian kang dumadakan rawuh menyang Pedalemané ana ing kitab Maleakhi.

Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dheweke bakal nyawisake dalan ana ing ngarsané Ingsun; lan Pangéran, kang kokgoleki iku, bakal dumadakan rawuh menyang Pedalemané, yaiku Utusaning prejanjian, kang kokrenggani; lah, Panjenengané bakal rawuh, mangkono pangandikané Pangéraning sarwa kawula.

Nanging sapa kang bisa tahan ana ing dina rawuhe? lan sapa kang bakal tetep ngadeg nalika Panjenengane ngetingal? amarga Panjenengane kaya geni pamurni, lan kaya sabuné tukang ngumbah: Lan Panjenengane bakal lenggah minangka pamurni lan pembersih salaka: lan Panjenengane bakal nyucekake para putrané Lewi, lan ngresiki wong-wong mau kaya emas lan salaka, supaya padha nyaosake pisungsung marang Sang Yéhuwah kanthi kabeneran. Banjur pisungsungé Yehuda lan Yérusalèm bakal dadi ndadekake renaning penggalih tumrap Sang Yéhuwah, kaya ing jaman kuna, lan kaya ing taun-taun biyèn. Maleakhi 3:1-4.

Sing sapraseduluhé Yésaya, (yaiku praseduluhan) uga minangka “pisungsung sajroning kabeneran” ing Maléakhi. Pisungsungé Maléakhi iku umaté Allah, kang dilambangaké minangka “para putrané Lewi” sing diresiki déning geni supaya ngasilaké “pisungsung sajroning kabeneran”; lan wong-wong sing “dipangan” déning geni ing paseksèné Yésaya iku

saprasepuluh, utawa prasepuluhan.

Miturut sih-rahmaté Allah kang kaparingaké marang aku, kaya sawijining tukang yasa utama kang wicaksana, aku wis nglantaraké dhasar, lan wong liyané mbangun ana ing sadhuwuré. Nanging saben wong kudu ngati-ati kepriyé anggoné mbangun ana ing sadhuwuré iku. Awit ora ana wong siji waé kang bisa nglantaraké dhasar liyané saliyané dhasar kang wus katetepaké, yaiku Gusti Yésus Kristus. Saiki manawa ana wong kang mbangun ana ing sadhuwuré dhasar iki nganggo mas, slaka, watu aji, kayu, suket garing, damèn; pakaryané saben wong bakal kababar cetha: awit dina iku bakal nyatakaké, marga bakal kawedhar nganggo geni; lan geni iku bakal nyoba pakaryané saben wong, saka warna apa iku. 1 Korinta 3:10–13.

Ing kéné Paulus mratélakaké yèn pakaryané saben wong bakal kawedhar déning “geni”. Ing Maleakhi, geni iku ngobong nganti sirna reregeding logam. Ing Yesaya, panyucèning “saprasapuluh” dumadi “nalika” padha nglèhèhaké godhong-godhongé. Godhong minangka pralambang dosa kang kasamunyi, pamer-pura, lan rasa kumawani sing ngluwihi wates, kaya kasaksènan déning Adam lan Hawa.

“Sepersepuluh” kagungané Yesaya nduwèni zat ing sajroné wong-wong mau sing ora bisa diobong nganti sirna, lan zat iku yaiku “wiji suci”. Wong-wong mau nduwèni Kristus ana ing sajroné, yaiku pangajeng-ajenging kamulyan. Yesaya dhéwé iku sawijining “wiji suci” lan uga “sepersepuluh” sing diidentifikasi déning panjenengané. Loro-loroné, “wiji suci” lan “sepersepuluh”, bali saka kaanan Laodikia marang kaanan Filadelfia lumantar Wahyu Yesus Kristus ana ing papan suci-Nya.

Wahyuning kamulyaning Allah kang ndadèkaké Yesaya sesambat yèn dhèwèké wis katumpes, yèn dhèwèké iku wong kang najis lan wong dosa kang mbutuhaké pangapunten, kadadosan ana ing pasucèning swarga nalika wit-witan ngrontogaké godhongé. Tembung “cast” tegesé “mbuwang metu”, utawa “nugel mudhun” sawijining wit. Kawuwangan metu saka Laodikia dipratélakaké ana ing kéné. “Saprasepuluh” utawa turahan bakal lumaku ngliwati “geni” panyucèn kang diadani déning Utusan Prajanjiané Maleakhi, mangkono gawéan-gawéan kamanungsané kasirnakaké sacara rohani déning geni, lan mangkono mung kari “intiné” kang ora bisa diobong sirna, yaiku “Winih Suci”. Wong-wong kang ora gelem ngrungokaké bakal dibuwang kaya godhong-godhong garing kang mati, utawa dimuntahaké metu saka cangkemé Pangéran.

Gusti Yesus punika Winih Suci, lan satunggaling winih ngandhut sadaya DNA ingkang dipunbetahaken kangge ngasilaken tetanduran punika kanthi pepak. Sabda Allah punika winih, lan mila panyebatan ingkang kapisan tumrap satunggaling perkawis wonten ing Sabda Allah ngandhut sadaya katrangan ingkang dipunbetahaken kangge ndadosaken pokok punika dumugi ing kadewasaningkang sampurna wonten ing tiyang pitados, menawi dipunpahami kanthi leres.

Yesaya bab nem nemtokaké sawijining bangsa sing ora bakal “krungu” ing mangsa nalika kowé KUDU krungu supaya oleh berkah saka pesen Wahyu Yesus Kristus. Bangsa sing

diandharaké déning Yesus iku umat pilihané Gusti Allah, padha iku garwané Panjenengané, umat prajanjiané Panjenengané, yaiku Israèl kuna.

Israel kuna, utawa Israel kapisan, minangka pralambang tumrap Israel modhèren, utawa Israel pungkasan. Umaté Allah ing wekasaning jagad iku yaiku Advent Hari Ketujuh, umat pilihané, garwané, umat prajanjiané—Israel modhèren. Paseksèn saka sajarahé Yesaya, digandhèngaké karo sajarahé Kristus, maringi rong paseksèn kang netepaké yèn ing wekasaning jagad Advent Hari Ketujuh bakal ana ing sawijining “kahanan” kang kesasar lan ora bisa kaslametaké, kaya kang dilambangaké ana ing piweling marang Laodikia.

Satemene wong-wong mau dudu ora bisa kaslametake, nanging mung ora bisa kaslametake sajrone kahanane minangka Laodikia, kaya dene Yesaya sadurunge pengalamané lan kaya bangsa Yahudi ing sajarahé Kristus.

Salah satunggaling prakawis ingkang kedah “dipunrungu” déning tiyang Laodikia punika inggih pasemon bab Sang Panyebar Winih. Piyambakipun kedah “midhanget” wonten ing pasemon punika bilih Sabdaning Allah punika “winih”, winih ingkang suci. Manawi punika sampun “dipunrungu”, mila wonten dhasar ingkang kawewahang, ingkang wiwit mbikak pesen rahasia saking Wahyu, awit pesen punika kabuntel wonten ing pangaken ingkang jero bilih Gusti Yesus punika Alfa lan Omega, ingkang Sepisan lan ingkang Pungkasan, Wiwitan lan Pungkasan. Kangge mangertos gegayutanipun pungkasan kaliyan wiwitan punika kalebet mangertos bilih Gusti Yesus punika Sabda, lan Panjenenganipun punika Winih.

Ing wiwitan ana Sang Sabda, lan Sang Sabda iku ana bebarengan karo Gusti Allah, lan Sang Sabda iku Gusti Allah. Panjenengane iku wiwit wiwitan ana bebarengan karo Gusti Allah. Sakabèhé iku katitahaké déning Panjenengane; lan tanpa Panjenengane ora ana siji waé kang katitahaké saka samubarang kang wus katitahaké. Ana ing Panjenengane ana urip; lan urip iku pepadhangé manungsa. Lan pepadhang iku madhang ing pepeteng; lan pepeteng ora nyekel iku. Yokanan 1:1–5.

Saiki marang Abraham lan marang turuné wis kaparingaké para janji. Panjenengané ora ngandika, Lan marang para turuné, kaya-kaya tumrap wong akèh; nanging kaya tumrap siji, Lan marang turunmu, yaiku Kristus. Galatia 3:16.

Kanggo mangertosi sesambungan antarané wekasan lan wiwitan, diperlokaké pangerten bab “paugeran panyebutan kapisan.” Paugeran panyebutan kapisan mratélakaké manawa wiwitaning sawijining prakara iku dadi rujukan kang paling wigati, awit ing kono kabèh critané kaandhut, sabab minangka Sabdaning Allah iku sawijining wiji. Rujukan kang pungkasan iku nomer loro ing babagan wigatiné, sajroning teges manawa ana ing kono kabèh unsur crita mau dirangkep dadi siji tanpa ninggalaké apa-apa kang durung rampung. Nanging rujukan-rujukan ing tengah ngenani sawijining prakara iku kang nambahi kakuwatan lan kajelasan marang crita mau, lan ing pangertèn mangkono, pérangan tengah iku padha pentingé karo wiwitan utawa wekasan.

Isih ana akeh prekara liyane kang kudu dirembug bab prakara iki, nanging nalika bali marang pethikan ing Matius telulas kita bisa nyathet manawa Gusti Yesus mènèhi pratandha

ana rong golongan wong, yaiku wong-wong kang krungu lan kang ora krungu. Panjenengané nedahaké luwih saka siji cara kanggo ora krungu, nanging banjur Panjenengané mratelakaké berkah tumrap wong-wong kang krungu.

Nanging rahayu paningalmu, awit paningal iku sumerep; lan kupingmu, awit kuping iku krungu. Satemen-temene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh para nabi lan wong-wong mursid kepéngin ndeleng prekara-prekara kang kokdeleng, nanging ora ndeleng; lan krungu prekara-prekara kang kokkrungu, nanging ora krungu. Mulané, rungokna pasemon bab wong kang nyebar wiji. Matius 13:16–18.

Mulané kanthi profetis, “berkah” iki satemené padha pas karo berkah sing kasebut ing Wahyu 1:3:

Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokaké tembung-tembung panuwunan iki sarta netepi samubarang kang katulisan ana ing jeroné, awit wektuné wis cedhak.

Rujukan Gusti Yesus ing Matius telulas marang Yesaya nem, sesarengan karo tulisan-tulisan Ellen White, negesake manawa ana prekara-prekara sing bakal katon lan keprungu ing pungkasaning jagad, kang saengga ngedab-edabi banget nganti akèh wong mursid lan para nabi kepéngin urip ing mangsa iku, nalika pekabaran pepènget pungkasan bakal dibukak segelé, lan manawa manungsa banjur bakal “ndeleng” lan “krungu” prekara-prekara mau.

Yokanan didhawuhi supaya nyegel apa kang diucapaké déning “Pitu Gludhug” ana ing pasal sapuluh, lan ana ing pasal rong puluh loro katetepaké pangandika mangkéné, “Aja nyegel pangucap saka wangsité kitab iki: awit wektuné wis cedhak.” Ayat sabanjuré nandhakaké pungkasaning mangsa pangayomaning manungsa. Sadurungé mangsa pangayoman iku katutup, ana sawijining pangandika supaya mbukak segel “Pitu Gludhug”, yaiku siji-sijiné pérangan ing kitab Wahyu kang kaségel ing wektu iku. Bab “Pitu Gludhug” kita kabèh diparingi kawruh yèn iku nglambangaké wiwitan lan pungkasané Adventisme.

“Padhang kang mligi kang diparingaké marang Yohanes, kang diwedharaké ana ing pitu gludhug, iku minangka gambaran rininci bab prakara-prakara kang bakal kalakon ing sangisoré piwarta malaékat kapisan lan kapindho...”

“Sawisé gludhug pitu iki ngucapaké swarané, dhawuh iku rawuh marang Yohanes kaya marang Daniel gegayutan karo kitab cilik mau: ‘Segelna prekara-prekara sing wis diucapaké déning gludhug pitu iku.’ Iki magepokan karo prastawa-prastawa ing tembé sing bakal kapratelakaké miturut urutané.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

Pitu Guntur nggambarake prastawa-prastawa sajrone wiwitan Adventisme ing sajarahing piwulang malaékat kapisan lan kapindho, wiwit taun 1798 nganti 22 Oktober 1844, lan ing artikel sing padha kaya kasebut ing ndhuwur kita kaparingi katrangan yèn Pitu Guntur iku “magepokan karo prastawa-prastawa ing mangsa ngarep kang bakal kaandharake manuturut-urutane.” Sajarah wiwitan Adventisme nggambarake pungkasan Adventisme, amarga

Gusti Yesus Kristus, minangka Alfa lan Omega, masang tandha astanipun ing saindhenging sajarah Adventisme, awit iku minangka sajarah kang suci, padha suciné karo sajarah Israel kuna.

Miturut Gusti Yesus ing Matius telulas, kadadéan-kadadéan iki iku apa kang dikarepake para nabi supaya padha weruh, lan para sakabat padha kaparingi kabegjan awit saka ngerti iku. Para sakabat mau nglambangake umaté Allah ing pungkasaning jagad, kang padha kaparingi kabegjan marga saka apa kang dideleng lan dirungokake. Apa kang padha dideleng lan dirungokake iku yaiku piweling saka Wahyué Gusti Yesus Kristus, kang uga dilambangake déning piweling saka Pitu Guntur, kang nglambangake bebarengan sajarahé Millerit lan sajarahé wong satus patang puluh papat èwu.

“Kabèh piwulang kang diparingaké wiwit taun 1840–1844 kudu saiki diwedharaké kanthi kakuwatan, awit ana akèh wong kang wis kelangan pandomé. Piwulang-piwulang iku kudu katumujokaké marang kabèh gréja.

Kristus ngandika, “Begalé mata panjenengan, awit padha ndeleng; lan kuping panjenengan, awit padha krungu. Amarga satemené Aku ngandika marang kowé, manawa akèh para nabi lan wong mursid wus kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kowé deleng, nanging ora padha ndeleng; lan krungu prakara-prakara kang kowé krungu, nanging ora padha krungu” [Matthew 13:16, 17]. Begja mripat kang ndeleng prakara-prakara kang katon ing taun 1843 lan 1844.

“Pesèn punika sampun kaparingaken. Lan boten kenging wonten tundha ing nglajengaken malih pesèn punika, awit pratandha-pratandhaning wekdal sami kaleksanan; pakaryan panutup kedah katindakaken. Pakaryan ageng badhé kalampahan ing wekdal ingkang cekak. Ingkang enggal badhé kaparingaken satunggaling pesèn miturut panetepaning Allah, ingkang badhé ngrembaka dados sesambat ingkang sora. Mangka Daniel badhé jumeneng wonten ing bagiannya, kanggé maringi paseksinipun.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

Ellen White nedahaké sajarah kang diidentifikasi déning Kristus minangka sajarah kang dipéngini dideleng déning para wong mursid, yaiku sajarah kaum Millerit wiwit taun 1840 nganti 1844, banjur ngandika yèn sawijining “peparing kabar bakal énggal kaparingaké déning pandoming Allah, kang bakal ngrembaka dadi panguwuh sora.” “Panguwuh sora” iku nglambangaké pepéling pungkasan saka malaékat katelu, lan nalika kabar iku diparingaké, iku bakal mbalèni sajarah wiwitan Adventisme. Kabar pepéling pungkasan iku yaiku “kabar-kabar” kang “kudu lunga marang kabèh pasamuwan,” lan kabèh “kabar kang kaparingaké wiwit 1840–1844 kudu saiki digawe maksa.”

Sang Alfa lan Omega nggambarake pungkasan kanthi wiwitan. Ellen White nyariosaken bilih “pawartos-pawartos punika kedah katindakaken dhateng sadaya pasamuwan,” lan Gusti Yesus ngandika dhateng Yokanan, “Aku iki Alfa lan Omega, kang kapisan lan kang pungkasan: lan, apa kang kokdeleng, tulisen ing sajroning kitab, lan kirimna menyang pasamuwan pitu kang ana ing Asia; marang Efesus, lan marang Smirna, lan marang

Pergamus, lan marang Tiatira, lan marang Sardis, lan marang Filadelfia, lan marang Laodikia.”

Pawartos-pawartos taun 1840 nganti 1844 iku kalebu péranganing apa kang bakal dikintunakaké marang pasamuwan-pasamuwan.